

MS v rogainingu, 5.-6.7.2025, Quintanar de la Sierra

Prokrastinace je mocná, ale byla by škoda něco neseptat. A tak se teď – o sychravých podzimních večerech – můžeme aspoň na chvilku přenést do horkého letního Španělska. I když horko v mém případě nakonec nebylo nejsilnějším zážitkem...

Když jsem se chystala na WRC ve Španělsku, všichni mi říkali, co to je za nápady, že se tam v červenci usmažíme. Taky jsem se bála. Hicu, toho, že nebudu mít dost naběháno, že budu usínat a další klasické obavy. Že ale tentokrát závodní **dobrodružství začne ještě v Čechách** a před závodem se budeme potýkat s problémy zcela opačnými, to jsem vskutku nečekala...

Předzávodní „pohoda“ aneb když dobrodružství začne již na letišti

Středa 2. července večer. Všechno začalo podle plánu. Vlak z Valašska do Pardubic jsem stihla, u nádraží pořizuji něco k snědku, můj parťák Kajman klasicky obligátní plechovku zlatavého moku, na letiště jsme se taky úspěšně doplahočili, dokonce i s rezervou, a tak můžeme na chvilku spočinout na lavičce před odbavovací halou. **Když se na odletové tabuli objeví zpoždění 20 minut, jsme v pohodě.** Když se to posléze změní na 90 minut, začínáme být trochu znepokojeni a zaujímáme pozice v pohodlném koutku HC Dynamo. Když po nástupu do letadla

nakonec ani po hodině dnes do Girony neodletíme (zjednodušeně, prý nejsou sloty kvůli stávce ve Francii), nýbrž nás vyženou zpět do odletové haly, začínám být dosti nervózní a Francouze proklínám. **Po nějaké době je jasné, že odletíme až ráno.** Hokeji sice neholduji, ale budiž sláva již zmíněnému HC Dynamo koutku, kde jsme nakonec strávili noc. A taky zdejšímu bistru, které kvůli této události zažilo snad největší obrat ve své historii.

Čtvrtek 3. července, 9 hod. Touto dobou jsme měli snídat u Pepeho kousek od Costa Brava a v klidu začít šestihodinový přesun z Barcelony do hor. Snídaně na letišti sice taky nakonec nebyla vůbec špatná, akorát Kajman musí kvůli odletu opožděnému o více než 12 hod poněkud překopat naši španělskou logistiku. Mezitím se dozvídáme, že **problémy se nevyhnuly ani ostatním českým týmům**, které letěly do Madridu. Ty se na tamním letišti moc dobře nevyspaly a ještě večer v kempu zažily **dost silnou bouřku a krupobití.** To my jsme ještě seděli v autě a na místo určení dorazili až před setměním.

Tréninková mapa mi dává zabrat

Pátek 4. července. Po tom deštivém večeru mi je tady v horách ráno skoro chladno. To se ale dosti brzy změní, a když kolem poledne s ostatními probíháme, no spíše procházíme tréninkovou mapu, zažíváme šokovou aklimatizaci. **Je tu opravdu nehorázná výšeň.** Dokud se držím s ostatními, tak mi to přijde vlastně docela jednoduché.

Pak se ale odpojím, protože si to chci dát celé, rozběhnu se a je to v háji. Zelená a bílá na této mapě mi nějak nedávají smysl. **Jak my se tady jen budeme 24 hod dnem i nocí orientovat?** Ještě že potkám Leszka a Gabriela, se kterými poslední kontrolu nakonec najdeme a z lesa se úspěšně vymotáme.

Předzávodní odpoledne i večer nemají chybu. Osvěžujeme se nákupem v supermarketu, v místní říčce i nanukem, společně s ostatními pod borovicemi ochutnáváme gazpacho i horchatu a všechno tak nějak plyne. Postupně potkáváme spoustu dalších českých týmů a dorazí mi i zbytek vybavení.

La tormenta a bezesná noc

Po večeři ve velkém organizátorském stanu kecáme s Horovými a Mimiňáky, připravujeme závodní stravu a už se docela těším do stanu, že doženu spánkový deficit. Bohužel se ale opakuje včerejší scénář – **bouřka jako prase**. Takovou jsem asi ještě nezažila. Modlím se, aby nás něco takového nezastihlo při závodě. Úvodní krupobití netrvá dlouho. To se ale netýká deště, hromů a blesků, které neustávají. Uvázli jsme v organizátorském stanu a přeběhnout do mého se mi v tom nečase nechce. Kajman si nechal batoh se spacákem bohužel na zemi a spacák má poněkud navlhly. To mi přijde dost hrozné. Mnohem horší je ale realita, kterou objevím ve svém půjčeném stanu, kam někdy po desáté dorazím. **Stan totálně durch, mokrý je spacák, karimatka a půlka oblečení**. Jsem zoufalá. Nakonec, ač mi to vůbec není příjemné, zaujmu drze pozici v jednom z vedlejších stanů, které si týmy mohly pronajmout, a parťák mi sehnal suchý spacák od jednoho španělského známého. Velká úleva. Sice do tří hodin stejně i přes špunty a roušku na očích kvůli rozrušení a trvajícím hromům a bleskům neusnu, ale aspoň jsem v suchu. Situace mě nakonec dožene k zoufalému činu – upiju Kajmanovi půlku piva a to mě spolehlivě uspí. Tomu říkám optimální předzávodní režim!

První závodní den – konečně bez komplikací

Sobota 5. července. Ráno klasické zmatky, které jsou ovšem umocněny **nutností sušit téměř všechno**, včetně oblečení a závodních bot. Lítám sem a tam, protože slunných míst skrz borovice není moc. Přiznám se, že na nějaké zodpovědné plánování už nemám kapacitu a spíše jen počítám, kontroluji a přitakávám.

Když konečně vystartujeme, zjišťuji, že jsem si v tom chaosu v jedné ze „sušáren“ **zapomněla prorážecíky**. To se teda mám na co těšit! Ale jinak je to vlastně velká úleva. Teď už se soustředíme jen na přítomnost.

Ze začátku upřímně moc nevím, která bije a prvních pár kontrol spíše jen běžím a spoléhám na ostatní. Společnost nám na pár kontrol dělají Sádlo s Honzou, což je fajn. Časem se i začínám

chytat na mapě a hned mě to baví víc. Jde to zatím docela podle plánu, jsme skoro pořád v lese ve volném terénu a na úzkých cestách ve stínu stromů, takže **horko našťěstí není téma**. A bouřka se nám nakonec taky vyhnula, díky bohu! **Příroda je krásná, leč kopcovitá**, což je ale spíše naše výhoda.

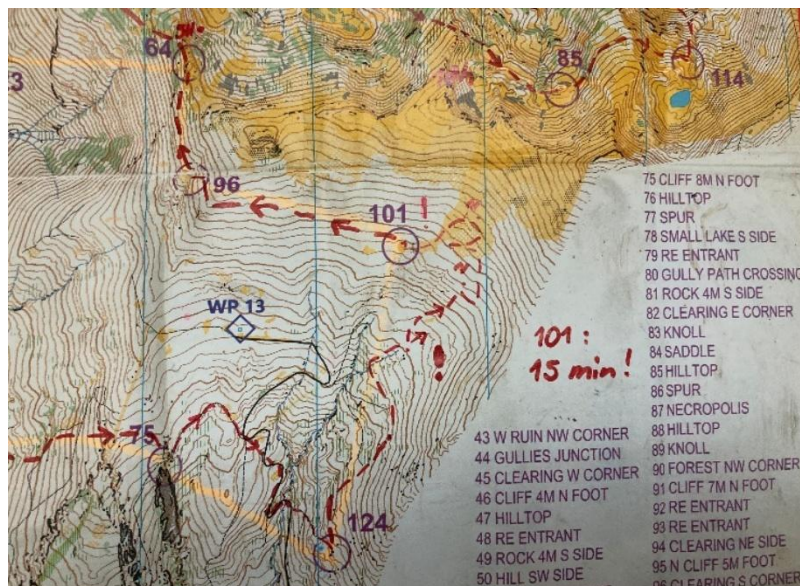
Jediné, co se odpoledne nepovedlo, byla kontrola číslo 101. **Nebyli jsme sami, kdo se chytl špatného potoka.** Nakonec ji najdeme a na rozdíl od jiného závodníka, který zde chytl až skoro děsivý hysterák, s úlevou pokojně pokračujeme dál vstříc ohromujícím výhledům. Škoda, že telefon je zaplombovaný a nemohu to fotit.

Začátek noci nám osvěží společnost Kajmanových

španělských známých, pocitově to nakonec netrvalo až tak dlouho a **o půl druhé jsme v Half Hash Housu na opačném konci mapy.** Nemohu se nabažit vývaru. Piju jeden kelímek za druhým a pořád mám málo. Za chvíli dorazí z opačné stany i Mimiňáci, tak občerstvení užíváme společně.

Druhá část závodu – když hlava nefunguje

Pak to se mnou jde od desítky k pěti. Začne to hloupým nápadem jíst to jídlo už cestou na kontrolu 92. To bylo totiž dost do kopce a asi mi to odkysličilo mozek. Asi nejen mně, protože kontrolu hledáme poněkud mimo a zachrání nás až ti naši Mimiňáci, aneb musíme si pomáhat 😊 Zatímco ale Kajman pak už zase normálně funguje, moje hlava nespolupracuje. Fyzicky jsem na tom víc než dobře, ale orientace mi nejde a skoro všechny moje domněnky jsou mylné. Vzpomínám na knihu Proč spíme, kde autor popisuje, jak moc spánkový deficit ovlivňuje naši schopnost soustředit se a absolutně mu dávám za pravdu. Aspoň že se rozednívá a my se můžeme pokochat **nádhernými ledovcovými jezery nad Neilou.** Ne nadarmo je tady národní park Lagunas Glaciares de Neila.

Pak ovšem ještě ta kontrola 120. Ta nám teda dala! Nevím, proč mě to stále táhlo tak doleva. Uznávám, že Kajman měl pravdu. Celé to nějak nechápu a na nějakou dobu na mapování zcela rezignuji. I následující kontrola 53 je dosti podivná a celkově se nám ve zdejším pojetí open / semiopen hůře orientuje a patně nejsme jediní. Ale našli jsme.

Nedělní dopoledne

uběhne jako voda a ta nám teda v závěru ve skutečnosti dost chybí. Začíná být trochu horko a pramenů poskromnu. Jelikož jsme část noční trasy obohatili o pár kontrol, nyní už to musíme **směřovat bez dalších smyček do cíle**. Zvláštní je, že skoro nikoho nepotkáváme. Je to takový divný pocit, jako bychom byli někde, kde bychom být neměli.

Zasloužený cíl a české úspěchy

Do cíle nakonec dobíháme asi 7,5 minut před limitem. Na jednu stranu super pocit z dokončeného závodu, na druhou stranu si vyčítám některé menší či větší záseky v druhé jeho části. Se **125 km / 4 000 m** převýšení v nohách a **4 100 nasbíranými body** jsme nakonec obsadili **6. místo v mixech** a jsme spokojeni. Mimiňáky zradila jedna kontrola a obsadili 7. místo v mixech.

Ještě spokojenější mohou být **čtyři české týmy, které získaly mistrovské medaile a taky ženský tým, který získal bronz v rámci fun rogainingu**, viz také [short report od Zbyňka Krejčíka](#) nebo [kompletní výsledková listina](#). Gratuluji všem!

Po závodě Španělé kromě spousty jídla a pití před vyhlášením nabídli ochutnávku zdejší kultury, od hudby, přes tanec až po závod místních borců v řezání dříví.

I přes všechny patálie jsme si to moc užili. Rogainingu zdar!

Autorka textu: Zuzana Weissová

Web závodu: <https://wrc2025.org/>

Zdroj fotografií: archiv autorky textu, web závodu, www.forumsport.com, Otto Riessler

